

Voor het eerst in 20 jaar werd een tegenoffensief opgestart om de rampen tegen te houden die ons bedreigen : oorlog, neo-liberale politiek en ecologische catastrofe. Miljoenen arbeiders, mannen en vrouwen, jong en oud, georganiseerd in een veelheid van basisbewegingen, vakbonden en partijen of gewoon ongeorganiseerde mensen, hebben met honderdduizenden of zelfs miljoenen de straten ingenomen en massale stakingen gelanceerd, die soms de staatsmachine hebben verlamd.

In Genua in 2001 heeft men geprobeerd onze beweging te verpletteren met keiharde repressie; maar de beweging overleefde en kwam terug. In november 2002 zijn 60.000 jonge en niet zo jonge mensen vanuit heel Europa samengestroomd in Firenze om de funderingen te leggen van een nieuwe Europese sociale beweging. De volgende dag hebben een miljoen betogers een waarschuwing gezonden aan onze heersers : géén oorlog ! Handen af van onze rechten ! Drie maanden later, op 15 februari 2003 waren we met tientallen miljoenen om overal op de planeet te vechten voor een einde aan de barbaarsheid van de oorlog. Het voorbije jaar in Firenze en dit jaar in Parijs geeft het Europees Sociaal Forum georganiseerde vorm, sociale samenhang en politieke richting aan deze nooit geziene uitbarsting van energie en creativiteit. Deze planetaire opstand voor universele vrede nam in Europa het karakter aan van een continentaal plebisciet : tegenover de Europese Unie stemden de mensen voor een ander Europa, van onderuit, steunend op een revolte van de uitgebuite en onderdrukte mensen in al de lidstaten. Het Europese grootkapitaal heeft de boodschap goed begrepen : hun aanvallen zijn verdubbeld in al de lidstaten en op alle fronten, ondanks deze sterke, steeds beter samenhangende oppositie.

Neen aan de grondwet van de multinationals ! Ja aan een ander Europa - een Europa der volkeren, democratisch, sociaal en vredelievend!

Vijftien regeringen staan op het punt vanachter gesloten deuren een grondwet op te leggen aan 450 miljoen mensen ! De zogenaamde Conventie - een selecte club die werkt achter gesloten deuren - heeft de plaats ingenomen van een grondwetgevend proces dat steunt op een mandaat dat voortspuit uit de soevereiniteit van de Europese volkeren. Dit is een breuk met de hele parlementaire traditie die voortgekomen is uit de democratische revoluties van de 17de en 18de eeuw !

In plaats van het Sociale Europa dat ze ons beloofden, leggen ze een Europese Macht aan ons op, die steunt op oorlogen (de Golfoorlog van 1991, de Balkan-oorlogen van de jaren '90, de nieuwe oorlog van de VS) en op economische verovering (de val van de Sovjet-Unie en Oost-Europa). Wij zeggen neen aan deze grondwet en neen aan deze neoliberale Europese Unie.

Deze grondwet is gevaarlijk

Ten eerste omdat deze grondwet het absolute primaat van de markt consacreert; elke aantasting van de private eigendom of van de marktverhoudingen wordt er wettelijk door verboden. Deze grondwet weigert een wettelijke erkenning te geven aan sociale verworvenheden die bekomen werden op het nationale vlak doorheen anderhalve eeuw van arbeidersstrijd : sociale grondrechten, wetten op de arbeidsomstandigheden, arbeidscontracten, vertegenwoordiging en tussenkomst op de werkplaats door vakbonden, het stakingsrecht, vrijheid van vereniging,... Terwijl de werking van het kapitaal gesteund en geïnstitutionaliseerd wordt op het centrale niveau, laat deze grondwet de arbeidsverhoudingen gedecentraliseerd achter op het nationale vlak en maakt ze hen onbestaande op het Europese niveau ! Dit zal leiden tot systematische, nooit eerder geziene concurrentie onder de loontrekkenden tussen en in de verschillende lidstaten.

Ten tweede zullen de budgettaire beperkingen (die werden vastgelegd in de Maastricht-criteria) de sociale vergoedingen drastisch beperken en de openbare economische politiek in een keurslijf duwen. Met deze opvatting als uitgangspunt wordt de systematische privatisering van de openbare diensten en sociale zekerheid "onvermijdelijk", omdat de openbare diensten "onbetaalbaar" zullen zijn. Het industrieel en financieel kapitaal zal er daardoor een enorm, zeer lucratief speelveld bijwinnen. De super-rijken zullen nog rijker worden. Werkende mensen - arbeiders, jongeren,

werklozen en zieken, vrouwen, immigranten, enz. - zullen de prijs betalen. In de laatste 50 jaar is de sociale ongelijkheid nooit eerder zo groot geweest als nu.

Ten derde bevestigt deze grondwet het semi-despotisch, ondemocratisch karakter van de Europese Unie. De echte politieke macht blijft in de handen van de regeringen (de Europese Raad) en mindere mate van de Commissie. De Europese Centrale Bank is totaal onafhankelijk, werkt in volstrekte ondoorzichtigheid en is verantwoording verschuldigd aan niemand. Het Europese Parlement is niet te vergelijken met nationale parlementen : het maakt geen wetten, het stemt geen begroting en het kiest de uitvoerende macht niet. In naam van het beginsel van de territoriale integriteit erkent deze grondwet het multinationalaal karakter niet van lidstaten die het recht op zelfbeschikking ontkennen van de 'volkeren zonder staat'. Toegegeven, de Europese Unie is een ingewikkelde structuur. Maar één ding is duidelijk : de macht komt in de Europese Unie niet voort uit de burgers of volkeren, maar uit de regeringen ! Dat is de wereld op zijn kop !

Ten vierde erkent deze grondwet de burgerrechten niet, waaronder het stemrecht, van inwoners uit een derde land die gehuisvest zijn in een lidstaat.

Tenslotte verplicht deze grondwet de Europese Unie en haar lidstaten vanaf nu om hun militaire capaciteit te versterken en nauw samen te werken met de NAVO. Deze wettelijke verplichting zal een ware goudmijn opleveren voor het militair-industrieel complex. Dit is de weg naar een militarisme op zijn Europees. De 'Europese defensie' waar Frankrijk, Groot-Brittannië en Duitsland naar streven, bevestigt hun politieke wil en toont de plaats die zij willen innemen : binnenin het imperialistische systeem, naast de Verenigde Staten van Amerika. Wij zeggen neen aan dit Europa; wij strijden voor een ander Europa : sociaal en democratisch, ecologisch en feministisch, vredelievend en solidair.

De verantwoordelijkheid van de Europese sociaal-democratische partijen

Niemand en geen enkele organisatie die beweert te behoren tot de linkerzijde kan akkoord gaan met de inhoud van deze grondwet. Nochtans hebben de Europese sociaal-democratie en de Groenen reeds kant gekozen : hun antwoord zal "ja" zijn. Juist, zeggen ze, het is allemaal niet perfect, maar het is het minste kwaad en we kunnen eraan sleutelen. Zij schuiven drie redenen naar voor die ons de bittere pil moeten doen slikken : De Europese Unie is een vooruitgang tegenover vroeger, het ondermijnen ervan betekent dus een terugval in het nationalisme, Europese oorlogen, enz.; de Europese Unie en meer in het bijzonder de Europese Commissie verdedigen de "communautaire" dimensie van Europa en "dus" helpen zij de Europese vakbeweging; en de Europese Unie moet uitgroeien tot een economische en politieke en "dus" een militaire kracht in de wereld die een "tegenwicht" kan vormen voor de Verenigde Staten. Dit "minste kwaad" vreet aan de politiek zoals een kanker.

In haar naam hebben de sociaal-democratische partijen het neo-liberaal programma van de Europese patroons geslikt en de volgehouden achterwaartse mars van de Europese Unie. Het toepassen van dit programma op het niveau van de regeringen heeft geleid tot een diepe demoralisatie van de wereld van de arbeid en van de vakbeweging. De sociaal-democratische partijen zijn door en door gediscrediteerd door hun verlies aan steun bij de volkse lagen in de samenleving. Dit leidt ons ertoe de intrede in een regering met de sociaal-democratie af te wijzen, op grond van hun neo-liberaal programma.

De sociaal-democratische partijen hebben zelfs niet geprobeerd deze helse machine tot staan te brengen, de neo-liberale contrareformatie tegen te houden en dit ondemocratisch Europees apparaat te blokkeren. Zij hebben zelfs niet geprobeerd te komen tot eenheid in de actie met het Europees Vakverbond voor een mobilisatie op Europese schaal. Het zou makkelijk voor hen geweest zijn, zeker omdat sociaal-democratische partijen, op het voor de Europese Unie beslissende moment in de late jaren '90, 12 van de 15 regeringen leidden en de belangrijkste Europese instellingen domineerden (de Commissie en de Raad). Vandaag, in de oppositie, proberen de

sociaal-democratische partijen hun blazen opnieuw op te poetsen. Maar de wereld van de arbeid, de vrouwen, de jongeren, de immigranten en alle anderen zijn de pijn niet vergeten die de sociaal-democraten ons hebben aangedaan. Blair en Schröder, vandaag nog steeds aan de macht, tonen ons dagelijks wat hun werkelijke, sociaal-democratische politiek is. De grootste Groene partijen hebben dezelfde weg gekozen. Joschka Fischer, Duits minister van Buitenlandse Zaken, en Daniel Cohn-Bendit, een sleutelfiguur in het Europees parlement, vechten voor de opstelling van alle Groene partijen achter de neo-liberale grondwet en de Europese supermacht.

Wedergeboorte van de sociale en arbeidersbewegingen

De beweging 'voor een andere globalisering' heeft deze 20 jaar oude impasse doorbroken, door het scheppen van een links alternatief met een uitzicht op bevrijding. Een nieuwe politieke generatie bestijgt de barricaden. De voorbije jaren hebben in landen zoals Italië, Frankrijk, Groot-Brittannië, Griekenland en Spanje miljoenen arbeiders en jongeren schouder aan schouder gemarcheerd in anti-oorlogsmobilisaties en in strijdbewegingen van de arbeiders. Deze beweging, die van bij de start internationaal is, is snel een referentiepunt geworden in de samenleving en een verzamelpunt voor een multitude van sociale krachten en organisaties. Het heeft geleid tot de geboorte van een wereldwijde anti-oorlogsbeweging op een nooit eerder geziene schaal. Op hetzelfde ogenblik, in Firenze, heeft deze beweging de fundamenteen gelegd voor een nieuwe Europese sociale beweging. Vandaag staat het Europees Sociaal Forum aan de vooravond van een convergentie met de wereld van de arbeid in de 'rijke' landen door het opnemen van twee fundamentele sociale kwesties : de uitbuiting van de arbeid en de onderdrukking van de vrouwen.

Vergeleken met de Europese Unie, de bazen en de heersende klassen, heeft het grootste deel van de leiding der traditionele vakbeweging een verontrustende achterstand opgelopen, in het bijzonder de Europese Verbond van Vakbonden (EVV). Waar zijn de Europese bijeenkomsten, de Europese antwoorden, de Europese actieprogramma's, de Europese acties en stakingen en de Europese strategie die we nodig hebben om ons te verzetten tegen de transnationale, internationaal georganiseerde bazen ? Waarom was er geen Europese staking tegen de oorlog toen alle volkeren van Europa op 15 februari 2003 de straat optrokken in Londen, Rome, Parijs, Berlijn, Brussel, Amsterdam en Madrid ? Hoe kunnen we strijden voor de overwinning van dit 'andere' Europa ?

We zullen een nieuwe sociale massabeweging nodig hebben, een waarachtige hernieuwing van de vakbeweging en een nieuwe burgerbeweging om te vechten in de komende sleutelgevechten.

De Europese verkiezingen van 2004

De grondwet van de Europese Unie gaat ons allemaal aan. Maar de Europese Unie doet er alles aan om de enige echte test te vermijden : de volkeren van Europa laten beslissen over Europa ! Sommige regeringen zijn zelfs te bang om een referendum te houden ! In werkelijkheid zet de Europese Unie alles op de Europese verkiezingen van 2004 om zo hun project erdoor te smokkelen. We zeggen : wat een bekrompen prutsers ! Wij zullen de Europese verkiezingen van juni 2004 omvormen tot een grote mobilisatiecampagne tegen de reactionaire en regressieve Europese grondwet en voor een ander Europa : tegen de neo-liberale politiek en voor een anti-kapitalistisch programma; tegen de imperialistische oorlog en tegen het Europees militarisme en voor vrede en veralgemeende ontwapening, te beginnen in onze eigen landen. Land per land zullen we ernaar streven een strk anti-kapitalistisch alternatief te voorzien dat breed en pluralistisch is, teneinde te vechten voor de eisen en perspectieven van de Europese sociale beweging. Ja, we kunnen een ander Europa hebben - als alle sociale krachten die zich de afgelopen vier jaar gemobiliseerd hebben vechten voor hun eisen en programma's in de straten en in het stemlokaal, doorheen mobilisaties en verkiezingen.

Voor het eerst in 25 jaar is er op wereldschaal een groot oppositioneel, internationalistisch milieu aan het ontstaan, met uiteenlopende omvang in verschillende landen. Niemand en geen enkele politieke partij is in staat deze trotse, bewuste kracht te coöpteren of te manipuleren. Maar de angst

Een ander Europa is mogelijk! Een andere Europese Linkerzijde is noodzakelijk!

Contributed by Europees Antikapitalistisch Links
woensdag, 12 november 2003 -

om gecoöpteerd of gemanipuleerd te worden is reëel. De beste manier om dit gevaar te vermijden bestaat erin de politieke ruimte te nemen en een collectieve tussenkomst te doen in de strijd tijdens deze verkiezingen, gebaseerd op de centrale eisen van de sociale beweging, die reeds tot leven werden gewekt in het Europees Sociaal Forum. Anders lopen we het risico op een absurde uitkomst : terwijl de sociale beweging vecht op de grond, lopen de traditionele partijen van neo-liberaal links weg met de politieke "conclusie". We hebben een andere Europese linkerzijde nodig !

We hebben een nieuwe politieke kracht nodig : anti-kapitalistisch en Europees

Tegenover traditioneel Rechts, dat in toenemende mate agressief en reactionair is, tegenover racistisch uiterst-rechts, dat een bedreiging vormt voor de democratische vrijheden en tegenover een sociaal-liberaal Links dat totaal toegewijd is aan de politiek van de heersende klassen, hebben we een politiek alternatief nodig dat de verzuchtingen vertolkt van sociaal, anti-kapitalistisch Links. Het is aan de tienduizenden mannen en vrouwen, jongeren en ouderen, arbeiders en burgers die zich engageerden in de beweging en in de mobilisaties om deze nieuwe anti-kapitalistische kracht voor de radicale omvorming van de maatschappij op te bouwen. Niemand anders kan het doen in hun plaats. Dit werk opgeven vanwege luiheid, achterdocht, aarzeling of onbegrip zou betekenen dat we groen licht geven voor een eindeloze herhaling van het sociaal-liberalisme - wat een ramp zou zijn. We moeten samenwerken op een radicale, ééngemaakte en pluralistische basis.

Europees Anti-Kapitalistisch Links wil, zonder arrogantie, een bijdrage leveren aan dit project. We staan niet apart van de sociale linkerzijde; we zijn er een integraal onderdeel van. Van bij de start bouwden mee aan en versterkten we mee de sociale en de andersglobaliseringsbeweging.

Ons project weerspiegelt de verschillende motiverende krachten die de sociale beweging inspireert : anti-kapitalisme en ecologisme, anti-imperialisme en anti-militarisme, feminisme en basisme, anti-racisme en internationalisme. Als een alternatief voor het kapitalisme, zoeken we een socialistische, democratische maatschappij, zelfbeheerd van onderuit, zonder uitbuiting op het werk en zonder onderdrukking van vrouwen, gesteund op duurzame ontwikkeling tegenover een "groeimodel" dat de planeet bedreigt. Als strategie hebben we een sociale oriëntatie, zeer begaan met het dagelijks leven van de werkende mensen : we eisen een stabiele, voltijdse job, een leefbaar loon, leefbare sociale uitkeringen ingeval van werkloosheid, ziekte, handicap of pensioen, het recht op huisvesting, onderwijs en beroepsopleiding en kwalitatieve gezondheidszorg voor iedereen. Dit vereist het ongedaan maken van de neo-liberale politiek en het breken met het kapitalisme : (her-)ontwikkeling van de openbare diensten, heroriëntering van de overheidsbegrotingen, en herverdeling van de rijkdom van kapitaal naar arbeid. In het kort : om onze sociale doelstellingen waar te maken, stellen we voor alle noodwendige anti-kapitalistische maatregelen te nemen, het vervangen van de private door de sociale eigendom inbegrepen.

Alleen een nieuwe politieke en sociale kracht op een massale schaal overal op het Europese continent zal in staat zijn onze sociale eisen op te leggen en onze hoop op een betere wereld waar te maken. Een 'ander' Europa is mogelijk, maar een andere Europese linkerzijde is noodzakelijk.

Parijs, 10-11 november 2003

Scottish Socialist Party (SSP, Schotland), Red Green Alliance (RGA, Denemarken), Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR, Frankrijk), Bloque de Esquerda (BdE, Portugal), Socialist Alliance (SA, Engeland), Socialist Workers Party (SWP, Engeland), Socialist Party (SP, Engeland), La Gauche/Die Linke (LD/DL, Luxemburg), Espacio Alternativo (EA, Spanje), Zutik (Baskenland), Esquerra Unida i Alternativa (EuiA, Catalonië), Mouvement pour le Socialisme (MPS, Zwitserland), Solidarités (S-S, Zwitserland), Partij voor Vrijheid en Solidariteit (ÖDP, Turkije).